

Můžeme s ním sdílet vše, co prožíváme

autor: Pavel Semela, převzato z <https://www.vira.cz/texty/tema-tydne>

Ještě ten den (první po sobotě) se ubírali dva z učedníků do vesnice zvané Emauzy, která je vzdálena od Jeruzaléma šedesát honů. Hovořili spolu o tom všem, co se stalo. Jak tak hovořili a uvažovali, přiblížil se k nim sám Ježíš a připojil se k nim. Ale jako by jim cosi zadržovalo oči, takže ho nepoznali. Zeptal se jich: „O čem to cestou spolu rozmlouváte?“ Zastavili se celí smutní. Jeden z nich – jmenoval se Kleofáš – mu odpověděl: „Ty jsi snad jediný, kdo se zdržuje v Jeruzalémě a neví, co se tam tyto dny stalo!“ Zeptal se jich: „A co se stalo?“ A začali mu vše vyprávět. (...)

Zkusme se nechat oslovit zkušeností emauzských učedníků. Jdou z Jeruzaléma plní zármutku z Ježíšovy smrti, zklamání, že se nenaplnilo to, co si od něj slibovali, a beznaděje, protože vůbec netuší, co bude dál. Slyšeli zprávu o prázdném hrobu a cosi o tom, že Ježíš je živý, ale nijak to jejich rozpoložení nezměnilo. A Ježíš se k nim připojí. Podobně jde i s námi v naší situaci. Co brání našim očím, abychom ho poznali? Do čeho jsme ponořeni tak, že to překrývá realitu Ježíšovy blízkosti?

Podobně i nás Ježíš zve, abychom mu vyprávěli, co se stalo. Ne proto, že by to nevěděl. Stojí o to, abychom mu vyprávěli, jak to prožíváme, proč se cítíme tak, jak se cítíme. Dává nám možnost podělit se s ním o své obavy, smutky, frustraci... Vyprávějme mu o tom všem. A pak znovu naslouchejme slovům Písma a prosme Ježíše, aby nám odhaloval jejich smysl, aby se postupně mohla i naše srdce rozhořet. Prosme, ať s námi zůstane, pozvěme ho do svého běžného všedního života. I pro nás má připravené nějaké gesto, skrze které se nám mohou otevřít oči, abychom mohli prožít jeho přítomnost.

A setkání se vzkříšeným Ježíšem proměňuje zármutek a zklamání v radost, znovu staví na nohy a dává všemu nový smysl.

Zdroje: <https://www.vira.cz/texty/tema-tydne/muzeme-s-nim-sdilet-vse-co-prozivame>; CAVAROZZI Bartolomeo. Večeře v Emauzích (1615–1625). Volné dílo. Dostupné z: <https://sdcaison.com/the-supper-at-emmaus-by-bartolomeo-cavarozzi-1615-1625-public-domain-bible-painting/>.

Zpravodaj lounské farnosti

Vydává Farní rada Římskokatolické církve v Lounech
www.farnostlouny.com • Březen 2024 • Ročník 17 • Neprodejně

Úvodní zamyšlení

„Židé si přejí zázraky, Řekové zase hledají moudrost,
ale my kážeme Krista ukřížovaného.“

(1. list Korintským 1,22–23)

Aktuálně

KAŽDOU STŘEDU od 10:00 se koná **mše svatá v Domově pro seniory U Pramene Louny**, pokud jsou aktuálně povoleny návštěvy.

KAŽDÝ PÁTEK v postní době se koná **v děkanském kostele sv. Mikuláše v Lounech křížová cesta od 17:00**. Po ní následuje **mše svatá od 17:30**.

KAŽDOU SOBOTU od 18:00 se koná **v kostele sv. Jakuba v Cítolibečech mše svatá s nedělní platností (kromě Bílé soboty 30.3.2024)**.

V SOBOTU 2. března 2024 přijme **biskupské svěcení** a bude uveden do úřadu biskupa Litoměřické diecéze P. ThLic. Ing. Stanislav Příbyl, Th.D., CSsR, bývalý generální sekretář České biskupské konference a administrátor poutního místa Horní Police a také v letech 2009 až 2016 generální vikář naší diecéze.

VE ČTVRTEK 7. března 2024 od 18:30 proběhne **setkání farní rady**.

V NEDĚLI 10. března 2024 po mši svaté zveme na další **farní „kafíčko“**.

NA VELKÝ PÁTEK 29. března 2024 je vyhlášena sbírka na **Jeruzalémský Boží hrob** ve Svaté zemi.

Přehled nedělních a svátečních bohoslužeb

3.3.2024 3. NEDĚLE POSTNÍ

Děkanský kostel sv. Mikuláše – Mše svatá v 9:00.

Děkanský kostel sv. Mikuláše – Mše svatá pro děti v 10:15.

Poutní kostel Nanebevzetí Panny Marie v Ročově
– Mše svatá ve 14:30.

7.3.2024 PRVNÍ ČTVRTEK V MĚSÍCI

Kostel Nejsvětější Trojice a Čtrnácti svatých pomocníků
– Mše svatá v 17:30.

10.3.2024 4. NEDĚLE POSTNÍ

Děkanský kostel sv. Mikuláše – Mše svatá v 9:00.

Kostel sv. Jiljí ve Vinařicích – Mše svatá ve 14:00.

17.3.2024 5. NEDĚLE POSTNÍ

Děkanský kostel sv. Mikuláše – Mše svatá v 9:00.

Kostel Stětí sv. Jana Křtitele v Libčevsi
– Mše svatá ve 13:00.

19.3.2024 SLAVNOST SVATÉHO JOSEFA

Děkanský kostel sv. Mikuláše – Mše svatá v 17:30.

24.3.2024 6. NEDĚLE POSTNÍ – KVĚTNÁ NEDĚLE

Děkanský kostel sv. Mikuláše – Mše svatá v 9:00.

Připomeneme si slavný vjezd Ježíše Krista do Jeruzaléma slavnou bohoslužbou se svěcením ratolestí, průvodem a čtením pašijí.

Kostel sv. Jiljí ve Vinařicích – Mše svatá ve 14:00.

28.3.2024 ZELENÝ ČTVRTEK

Poslední večere Ježíše Krista. Památka ustanovení mše svaté.

Děkanský kostel sv. Mikuláše – Mše svatá v 17:30.
Do 19:30 adorace v Getsemanské zahradě.

29.3.2024 VELKÝ PÁTEK

Den umučení Ježíše Krista.

Děkanský kostel sv. Mikuláše – Křížová cesta a Velkopáteční obřady od 15:00.
Do 19:00 adorace u Božího hrobu.

30.3.2024 BÍLÁ SOBOTA

Děkanský kostel sv. Mikuláše otevřen od 9:00.
Od 9:00 do 18:00 tichá adorace u Božího hrobu.

Děkanský kostel sv. Mikuláše
VIGILIE ZMRTVÝCHVSTÁNÍ
JEŽÍŠE KRISTA

Slavná mše svatá v 19:00.

*Žehnání ohně a velikonočního paškálu,
četba z Písma svatého, obnova křestního vyznání.*

31.3.2024 BOŽÍ HOD VELIKONOČNÍ SLAVNOST ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ

Děkanský kostel sv. Mikuláše – Mše svatá v 9:00.

1.4.2024 VELIKONOČNÍ PONDĚLÍ

Děkanský kostel sv. Mikuláše – Mše svatá v 9:00.

V neděli 31. března 2024 začíná opět letní čas.

Nastavte si včas hodinky o jednu hodinu dopředu.

Úryvky z textů církevních otců /3

Svatý Cyprián (* po roce 200, † 258)

O jednotě v církvi

4. Pán říká Petrovi: „A já ti pravím, že ty jsi Petr“ (Ml 16,18). Církev staví na jednom (z apoštolů). Po svém zmrtvýchvstání mu říká: „Pas mé ovce“ (J 21,17). Na něm buduje církev a pověřuje ho vedením ovcí. Ačkoli po svém zmrtvýchvstání uděluje všem apoštolům stejnou moc slávy: „Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás. Přijměte Ducha Svátého. Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou“ (J 20,21), přece – aby ukázal na jednotu – svou autoritou určil jednoho, kde by tato jednotka začínala a mohla být zdůvodněna. I ostatní apoštolové byli tím, čím byl Petr, na všem se stejně podíleli, požívali stejných poct, měli stejnou moc. Avšak aby církev byla jedna, to závisí na jednotě. Proto Petrovi bylo dáno prvenství.

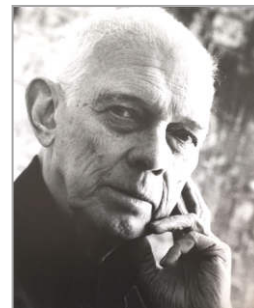
(Všichni jsou pastýři, ale aby bylo jedno stádo, musí být paseno všemi apoštolý v jednomyslné jednotě).

5. A tuto jednotu musíme pevně zachovávat a chránit, zvláště my biskupové, kteří jsme představenými v církvi. Máme tak dokazovat, že i sám episkopát je jeden a nerozdělen. Nikdo ať neobelhává bratrské společenství, nikdo ať nenarušuje víru věrolomným převrácením pravdy. Episkopát je jeden a jednotliví biskupové se na něm plně podílejí. Církev je jedna a rozrůstá se do šířky. Je mnoho slunečních paprsků, ale jedno světlo. Je mnoho větví, ale jeden kmen vyrůstající z pevného kořene. Z jednoho pramene vytéká mnoho potoků. I když je jich mnoho vzhledem k bohatství vody, přece na počátku je jeden pramen. Zabraň slunečnímu paprsku svítit na těleso a světlo jako celek toto přerušení ani nepostihne. Ulom ze stromu větev a nebude plodit. Odděl potok od pramene a vyschne. I církev zářící Pánovým světlem osvětluje svými paprsky celý svět. Přece však je to jedno světlo, které se rozlévá do všech stran a zůstává spojeno s tělem. Církev rozkládá své větve s hojnými plody po celém světě. Rozlévá bohatě tekoucí potoky, a přece je jeden pramen, jeden počátek a jedna matka bohatá na potomstvo. V jejím lůně se rodíme, jejím mlékem se živíme, jejím duchem zůstáváme na živu.

Úryvek z knihy Děkuji, mám se výborně

autor Ivan Medek (* 1925, † 2010),

novinář a muzikolog, někdejší kancléř prezidenta Václava Havla

Až v osmadvaceti jsem konvertoval k vědomému katolictví – ale pořád to bylo trošku formální. Skutečný zlom nastal v šedesátých letech, kdy se po dlouhých trestech začali vracet kněží i laici z vězení. Pamatuji se na jedno z prvních setkání. Jednou před koncertem České filharmonie ke mně přišel Jaroslav Vrbenský, dnes redaktor Vyšehradu. Sám byl dlouho vězněn v komunistických táborech a žalářích. Měl to štěstí, že se dostal na kněžské oddělení, kde se seznámil s řadou osobností. Přivedl ke mně svého

známého – hubeného, holohlavého člověka ve starých plandavých šatech, byl to Aťa Mandl. Věděl jsem, že je to katolický kněz, jeden z nejbližších spolupracovníků kardinála Berana, že byl odsouzen na mnoho let, že prodělal několik měsíců samoty, kdy vůbec nevěděl, jaký je den, že byl vystaven mučení, při němž mu zničili zdraví. Tenhle člověk najednou stál přede mnou v Rudolfinu, hned mi začal tykat.

Odpoledne ho pustili z kriminálu, dozvěděl se, že filharmonie hraje Stravinského, kterého on miluje, a rozhodl se, že na ten koncert musí jít. Jeho maminka mu mezitím sháněla u známých postel, tu jeho musela prodat – v době, kdy byl ve vězení, musela prodat úplně všechno. Já jsem ho na ten koncert dostal a pak jsme chodili dlouho po ulicích Prahy, protože jeho maminka tu postel ještě neměla, a on vyprávěl: ani slovo o nějakém utrpení v koncentračním táboře nebo ve vězení, ani slovo o Leopoldově, ani slovo o tom, že má zničené zdraví. Ani slovo o rozdílu mezi životem tady a životem v kriminále. Nic takového. Hovořil o moderní filozofii, o nutnosti udělat něco s církví, aby byla srozumitelná více lidem, ale přitom aby neprestala být tím, čím být má. Mluvil s takovou svobodou a tak pozitivně, jak jsem to od žádného z lidí, které jsem znal předtím a kteří tady celou tu dobu žili, nikdy neslyšel. Tento muž mi otevřel cestu k řadě dalších, jako byli třeba opat Anastáz Opasek, Ota Mádr, Josef Zvěřina, Antonín Bradna nebo salesián pater Mrtvý. Po propuštění z kriminálu se občas scházeli a někdy mě na své schůzky pozvali. (...)

Regina Coeli na Velikonoční pondělí 10. dubna 2023

Papež František

Dnešní evangelium nás nechává prožít setkání žen se vzkříšeným Ježíšem o velikonočním ránu. Připomíná nám tak, že to byly právě ony, učednice, které ho viděly a setkaly se s ním jako první.

Můžeme se ptát: proč právě ony? Z velmi prostého důvodu: protože ony byly první, kdo šel ke hrobu. Stejně jako všichni učedníci i ony trpěly tím, jak Ježíšův příběh zdánlivě skončil, ale na rozdíl od ostatních nezůstaly doma ochromené smutkem a strachem: brzy ráno, za východu slunce, šly uctít Ježíšovo tělo a nesly vonné masti. Hrob byl zapečetěn a ony se divily, kdo mohl odstranit ten těžký kámen (srov. Mk 16,1–3). Jejich vůle vykonat toto gesto lásky však převažuje nade vším. Nenechávají se odradit, vystupují ze svých obav a úzkosti. To je cesta k nalezení Zmrtvýchvstalého: vyjít ze svých obav, vyjít ze své úzkosti.

Podívejme se znovu na scénu popsanou v evangeliu: ženy přicházejí, vidí prázdný hrob a „s bázní a velkou radostí“ běží – říká text – „oznámít to jeho učedníkům“ (Mt 28,8). A právě když jdou tuto zprávu oznámit, přichází jim Ježíš naproti. Všimněme si toho dobře: Ježíš jim jde naproti, když ho jdou zvěstovat. To je krásné: Ježíš se s nimi setkává, když ho jdou zvěstovat. Když hlásáme Krista, Kristus přichází k nám. Někdy si myslíme, že způsob, jak zůstat Bohu nablízku, je nechat si ho pro sebe; protože když se odhalíme a začneme o tom mluvit, přijdou soudy, kritika, možná nevíme, jak odpovědět na některé otázky nebo provokace, a pak je lepší o tom nemluvit a uzavřít se do sebe: to není dobré. Místo toho přichází Kristus, když ho hlásáte. Krista vždycky najdete na cestě hlásání. Hlásej Krista a setkáš se s ním. Hledej Krista a setkáš se s ním. Vždy na cestě, to nás učí tyto ženy: Ježíše potkáváme tím, že o něm svědčíme. Uložte si to do srdce: Ježíše potkáváme tehdy, když o něm vydáváme svědectví.

Zdroj: <https://www.vaticannews.va/cs/papez/news/2023-04/regina-coeli-na-velikonocni-pondeli.html> .

Dar

Z knihy *Živá voda pro duši* Bruna Ferrera

V hlavním městě byla velká slavnost. Byl korunován nový král, který ve slavnostně vyzdobeném sále přijímal hold a dary od svých poddaných. Dostával drahocenné dary – cizelované zbraně, stříbrné číše, zlatem protkávaný brokát...

Až na samém konci průvodu šla stará žena v dřevácích. Kulhala, opírala se o hůl a nesla balíček pečlivě zabalený v kousku plátna.

Když složila králi k nohám vlněnou přízi, kterou v zimních večerech upředla z vlny svých dvou oveček, jež byly celým jejím majetkem, ozval se v sále smích.

Král jí beze slova pokynul a dal znamení, že slavnost může začít. Stařenka se za posměchu dvořanů šourala pryč ze sálu.

Celou noc šla domů, do chýše v lese, který patřil králi a kde byla trpěna. Když došla až k chýši, ulekla se. Všude kolem byli královští vojáci. Zaráželi do země kolíky a natahovali kolem nich vlněné vlákno.

„Bože můj,“ pomyslela si žena a byla v ní malá dušička. „Král se urazil kvůli mému skrovnému dárku... Teď mne zatknou a vsadí do vězení!“

Když si jí všiml velitel stráží, poklonil se a řekl: „Paní, z příkazu našeho dobrého krále vám náleží všechna zem, kterou obepne vaše vlněné vlákno.“

Žena dostala naměřeno stejnou měrou, jakou sama krále obdarovala...

Zdroje: FERRERO, Bruno. *Živá voda pro duši*. Praha: Portál, 2001. s. 30–31; Byzantské umění. *Zástupci různých říší vzdávají hold Kristu obětínami*. Miniatura z „Exultet“, 11. st. Museo Diocesano, Gaeta.